

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudkyň JUDr. Kateřiny Kodetové a JUDr. Radky Šimkové ve věci žalobce: **J. M.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem Mikulášská 9, Plzeň, proti žalované: **U-TRANSFORM CZ a. s.**, IČO 26740443, se sídlem Na Lysinách 457/20, Praha 4, zastoupené Mgr. Petrem Č.ou, advokátem se sídlem Palackého třída 1, Plzeň, **o zaplacení částky 210.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. září 2017, č. j. 10 C 12/2015-267, a proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. září 2017, č. j. 10 C 12/2015-276,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II a III o nákladech řízení potvrzuje.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 8.107 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Č..

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 11. září 2017, č. j. 10 C 12/2015-267, soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 210.000 Kč s příslušenstvím (výrok I) a žalobci uložil povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení žalované k rukám jejího právního zástupce částku 137.574,97 Kč (výrok II) a státu na účet soudu prvního stupně 2.420,88 Kč (výrok III), to vše do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Stalo se tak v řízení o zaplacení částky 210.000 Kč s příslušenstvím jako dlužné mzdy ve výši 30.000 Kč měsíčně, a to za leden až březen 2012 a dále za červenec až říjen 2012. Protože žalobce pro žalovanou nepracoval v pracovním poměru (pracovní smlouva byla neplatná) a nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával pro žalovanou závislou práci, soud prvního stupně uzavřel, že mu nárok na mzdu nevznikl a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky odůvodnil podle § 142 odst. 2 (správně odst. 1) o. s. ř. a plně procesně úspěšné žalované přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 137.574,97 Kč, když výši odůvodnil postupem podle vyhl. č. 177/1996 Sb. O nákladech státu, který uhradil na svědečném 2.420,88 Kč, rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. a podle výsledku řízení je uložil uhradit neúspěšnému žalobci.

Usnesením ze dne 26. září 2017, č. j. 10 C 12/2015-276, soud prvního stupně rozhodl, že se zamítá návrh žalobce ze dne 13. 9. 2017, aby soud uložil žalované „nahradit náklady

řízení, které by jinak nevznikly, neboť je žalovaná zavinila svým zaviněním“. Soud prvního stupně měl za významné, že k jednání nařízenému na den 2. 5. 2016 se zástupce žalované, jehož nepodložené žádosti o odročení jednání nebylo vyhověno, nedostavil, dostavil se však jednatel žalované a jednání se konalo, tedy nebylo zmařeno. Pokud se 2. 5. 2016 a 2. 9. 2016 nedostavil svědek Z. B., nemůže jít tato skutečnost k tíži žalované. Zároveň měl za neprokázané tvrzení žalobce, že svědek je nebo byl členem představenstva žalované; zjistil, že svědek je od 15. 4. 2012 předsedou dozorčí rady, členem představenstva není a nebyl.

Výroky II a III rozsudku byly napadeny včasným odvoláním žalobce, stejně jako usnesení o zamítnutí návrhu na separaci nákladů řízení. Žalobce trval na separaci nákladů za výše uvedená jednání. Požadoval přiznat 2 x odměnu 9.140 Kč, 2 x paušál 300 Kč, 2 x cestovné 1.280 Kč za cestu Plzeň - Praha a zpět v délce 200 km vozem BMW X6, RZ xxx při ceně PHM 6,4 Kč/1 litr, a 2 x 600 Kč za promeškaný čas na cestě, celkem 22.640 Kč, spolu s 21 % DPH 27.394,40 Kč. Trval na tom, že jednání ve dnech 2. 5. 2016 a 5. 9. 2016 opakovaně zmařil statutární orgán žalované B., který se nedostavil. V uvedené době byl členem dozorčí rady a byl i členem představenstva. Nestačí, že jako takový nebyl uveden ve výpisu žalované z obchodního rejstříku. Poukazoval na to, že sám právní zástupce žalované dne 5. 9. 2016 uvedl, že podle informací od pana Č. byl pan Č. dne 1. 9. 2016 odvolán z funkce člena představenstva a místo něj se stal členem představenstva žalované pan B., tedy svědek. Sám B. na jednání dne 2. 11. 2016 na otázku, od kdy je předsedou představenstva žalované, uvedl, že od 1. 1. 2016, vlastně od 1. 11. 2016. Dále měl odvolatel námitky proti výši nákladů řízení jako takového. Jednak namítal, že postup soudu při dokazování nebyl správný. Není zřejmé, proč soud vyslyšel svědky k tomu, zda žalobce vykonával pracovní poměr (správně práci) i po 27. 2. 2012, pokud měl pracovní smlouvu za neplatnou. Uvedl, že na jednání dne 25. 11. 2015 soud uzavřel, že pracovní poměr vznikl platně. Proč jinak by se provádělo dokazování k existenci pracovního poměru po tomto datu? Měl za zbytečné výsledky svědků K., V., H. a V., které žalobce navrhl k prokázání toho, že nedošlo k okamžitému zrušení pracovního poměru dne 27. 2. 2012, když tomuto tvrzení soud neuvěřil. Podle odvolatele nebyly žalovanou účelně vynaloženy náklady spojené s jednáními ve dnech 2. 5. 2016 a 5. 9. 2016 (viz separace), rozsudek mohl být vyhlášen již 25. 11. 2015, pokud by se dostavil svědek B.. Všechna další jednání byla zbytečná, neboť byli slyšení svědci jen z důvodu nepravdivého tvrzení žalované (2. 11. 2016, 20. 2. 2017 a 16. 8. 2017).

V doplnění odvolání soudu vytýkal, že nepostupoval v souladu s ustanovením § 151 odst. 2 o. s. ř., podle něhož soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení určí výši odměny za zastupování advokátem podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem; jde-li však o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147, § 149 odst. 2 nebo odůvodňují-li to okolnosti případu, postupuje se podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (advokátní tarif). Soud má přednostně stanovit výši odměny za celé řízení před jedním stupněm paušálně. Protože vyhláška č. 484/2000 Sb., kterou se stanovila paušální odměna, byla zrušena a zákonodárce dodnes nepřijal nový předpis a zároveň nezměnil zákonnou úpravu § 151 o. s. ř., měl soud určit paušální odměnu úvahou dle § 136 o. s. ř. (viz např. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 21 Cdo 3210/2016, 21 Cdo 1990/2016, 25 Cdo 1376/2016 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2015, sp. zn. 93 Co 738/2014). V této souvislosti akcentoval, že v dané věci šlo o jednoduchý spor z pracovního poměru, kdy se žalobce domáhal mzdy 210.000 Kč a kde rozhodnutí soudu stálo jen na posouzení platnosti pracovní smlouvy, kterou měl soud od počátku řízení k dispozici. Soud přiznal náklady podle vyhl. č. 177/1996 Sb. navíc i za úkony neúčelné, a to téměř 140.000 Kč. Pokud by soud postupem podle § 136 o. s. ř. užil analogicky vyhl. č. 484/2000 Sb., činila by paušální odměna maximálně 40.000 Kč. Vedle toho by mělo

dojít k separaci nákladů ve výši 27.394,40 Kč. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby odvolací soud napadená rozhodnutí změnil tak, že žalobci přizná právo na náhradu nákladů řízení v rámci separace nákladů řízení ve výši 27.394,40 Kč a žalobci (správně žalované) přizná náklady řízení jen účelně vynaložené stanovené paušálně za řízení před soudem prvního stupně maximálně do výše 40.000 Kč.

Žalovaná se k podanému odvolání vyjádřila a navrhla rozhodnutí v napadených výrocích jako věcně správná potvrdit. Argumentaci žalobce k separaci nákladů měla za naprosto lichou. Dodala, že navíc za jednání dne 2. 5. 2016 žádné náklady neúčtuje; její zástupce se nedostavil, byl po operaci páteře dne 3. 4. 2016 a jeho koncipientka se podrobila zákroku 25. 4. 2016, což soudu bylo známo, byť to doložila až následně. Věděl to i zástupce žalobce. K jednání dne 5. 9. 2016 se důrazně ohradila proti nařčení, že její zástupce lhal. Ten uváděl jen to, co mu interpretoval klient, pokud jde o změnu ve statutárním orgánu. Navíc šlo o okolnosti, které s předmětem sporu nesouvisí. Bylo na soudu, jaký zvolí postup, pokud se svědek B. nedostavil. Rovněž popřela, že by soud dne 25. 11. 2015 uzavřel, že pracovní poměr žalobce vznikl platně. S ohledem na stanoviska stran bylo soudem zjišťováno, zda byla platně uzavřena pracovní smlouva a pokud ne, zda žalobce pro žalovanou pracoval, za jakých podmínek, zda případně nevznikl faktický pracovní poměr. Při jednáních po tomto datu vyslyšel svědky k návrhům žalobce. Neuvěřil nejen některým tvrzením žalované, ale zejména též tvrzením žalobce. Jednání tak mohla být zbytečná spíše z důvodů na straně žalující. Popírala, že by uváděla vědomě nepravdivá či dokonce lživá tvrzení. Dodala, že dokonce neúčtuje ani porady s klientem, ačkoli k nim z logiky věci docházelo. Jinak měla za to, že postup pro stanovení odměny advokáta podle § 136 o. s. ř. není na místě a judikáty odvolatelem uváděné se týkají jiných případů. Byl to žalobce, kdo zahájil řízení, a byl si vědom toho, jaké náklady s tím mohou být spojeny. Těžko by argumentoval uvedeným způsobem, pokud by v řízení uspěl.

Odvolací soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích vytknutých odvoláním, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a o. s. ř., aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce nejsou důvodná.

Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Podle § 147 odst. 1 o. s. ř. účastníku nebo jeho zástupci může soud uložit, aby hradili náklady řízení, které by jinak nebyly vznikly, jestliže je způsobili svým zaviněním nebo jestliže tyto náklady vznikly náhodou, která se jim přihodila.

Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Podle § 151 odst. 1 o. s. ř. o povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhodne soud bez návrhu v rozhodnutí, jímž se řízení u něho končí; u náhrady nákladů řízení podle § 147 a § 148 odst. 2 tak může učinit již v průběhu řízení, a to zpravidla tehdy, jakmile tyto náklady vzniknou. Podle odst. 2 při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud určí výši odměny za zastupování advokátem (notářem, patentovým zástupcem) podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem; jde-li však o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147, § 149 odst. 2 nebo odůvodňují-li to okolnosti případu, postupuje se podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování a z náhrad podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. Náhradu mzdy (platu) a náhradu hotových

výdajů soud stanoví podle zvláštních právních předpisů. Náhradu za odměnu znalce, který podal posudek podle § 127a, soud určí podle sazby odměny stanovené zvláštním právním předpisem. Jinak soud vychází z nákladů, které účastníku prokazatelně vznikly. Podle odst. 4 náklady řízení, které by jinak nebyly vznikly, protože je způsobili účastníci řízení, jejich zástupci svým zaviněním nebo jestliže tyto náklady vznikly náhodou, která se jim přihodila, nebo protože je způsobili svědci, osoby uvedené v § 126a, znalci, tlumočníci nebo ti, kteří při dokazování měli nějakou povinnost, nemohou být nahrazeny z jiného důvodu než podle § 147.

A/ K aplikaci právní úpravy:

Zvláštním právním předpisem uvažovaným v § 151 odst. 2 o. s. ř. byla vyhl. č. 484/2000 Sb. Ta však byla nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/2012 s účinností ke dni 7. 5. 2013 zrušena jako nezákonná. Nový předpis doposud nebyl přijat. Při stanovení výše nákladů řízení je proto možno postupovat podle vyhl. č. 177/96 Sb., jak také učinil soud prvního stupně, když tomu odpovídá ustálená soudní praxe. K argumentaci žalobce, který se odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a na usnesení Městského soudu v Praze shora, je třeba dodat následující. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí č. j. 93 Co 738/2014-226 skutečně postupoval při určení výše odměny dne 6. 2. 2015 nikoli podle soudy zavedené praxe, založené na aplikaci vyhl. č. 177/1996 Sb., ale úvahou podle § 136 o. s. ř. za současného užití tehdy již pro nezákonnost zrušené vyhl. č. 484/2000 Sb. Měl přitom za významné, že tamní řízení bylo zahájeno v roce 2009, v době kdy vyhláška č. 484/2000 Sb. byla platná a účinná, čemuž odpovídalo i legitimní očekávání žalobce při podání žaloby stran případné výše nákladů řízení. Tak tomu v dané věci není. Žalobce podal žalobu o zaplacení částky 210.000 Kč dne 4. 2. 2015, tedy v době, kdy vyhl. č. 484/2000 Sb. byla Ústavním soudem již zrušena, kdy nebyla nahrazena jiným právním předpisem a kdy se již ustálila soudní praxe postupovat při výpočtu nákladů řízení stran odměn podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Sám žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení ve výši stanovené právě podle vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy zjevně očekával, že náklady soudního řízení, které žalobou zahájil, budou právě podle této vyhlášky soudem stanoveny. Jeho legitimní očekávání tedy bylo spjato s aplikací vyhlášky č. 177/1996 Sb. Obdobná situace, jako byla v případě řešeném rozhodnutím Městského soudu v Praze, sp. zn. 93 Co 738/2014, byla též řešena Nejvyšším soudem ČR ve věci sp. zn. 25 Cdo 1376/2016. Tam byly vysloveny tyto závěry: *V projednávaném případě odvolací soud na základě odvolání žalovaného v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu použil pro výpočet náhrady nákladů řízení postup stanovený vyhláškou č. 177/1996 Sb. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, uveřejněný pod č. 73/2013 Sbirky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2438/2013, a ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněné pod č. 2/2014 a 40/2014 Sbirky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2015, sp. zn. 33 Cdo 2477/2014), neboť aplikace vyhlášky č. 484/2000 Sb., podle níž postupoval soud prvního stupně, nebyla v době vydání rozhodnutí již možná vzhledem k tomu, že byla zrušena nálezem Ústavního soudu, a z hlediska výše odměny advokáta podle advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.) je nerozhodné, kdy bylo řízení zahájeno... Avšak námitku dovolatelů, že po zrušení vyhlášky č. 484/2000 Sb. je nespravedlivé přiznat v plné výši protistraně náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem podle advokátního tarifu, je třeba nyní řešit z hlediska právního názoru vysloveného Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3559/15, z jehož odůvodnění se podává, že zrušením tzv. přísudkové vyhlášky (vyhlášky č. 484/2000 Sb.) ke dni 7. 5. 2013 došlo k zásahu do legitimního očekávání účastníků většiny probíhajících soudních řízení, a to ohledně maximální částky, kterou jim soud může v případě jejich neúspěchu uložit k náhradě. V průběhu řízení by zásadně neměla být měněna procesní pravidla, a pokud*

k tomu došlo, je třeba tím více dbát na ochranu práv účastníků v těch případech, kde se taková nepředvídatelná změna nastavených pravidel projeví. Aby rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mohlo vyhovovat požadavkům na spravedlivý proces, je třeba v těchto případech zvážit hledisko legitimního očekávání účastníků, a pokud by rozhodnutí o náhradě nákladů na zastoupení advokátem podle advokátního tarifu znamenalo nezanedbatelné a z pohledu účastníků řízení nepředvídatelné zvýšení nákladů, nelze striktně podle advokátního tarifu postupovat. Za situace, že pro absenci přísudkové vyhlášky nelze podle § 151 odst. 2, věty první před středníkem, o. s. ř., zjistit výši náhrady nákladů zastoupení, je zde jiné východisko, a to ustanovení § 136 o. s. ř., podle něž lze spravedlivou výši náhrady nákladů řízení určit volnou úvahou, přičemž podle závěru Ústavního soudu lze analogicky vycházet i ze zrušené přísudkové vyhlášky a zohlednit rovněž časové hledisko – zda byla většina úkonů učiněna v období po zrušení přísudkové vyhlášky či nikoliv. Je tedy zřejmé, že postup naznačený shora Ústavním soudem a Nejvyšším soudem (aplikace ustanovení § 136 o. s. ř.) se týká situace, kdy řízení bylo zahájeno za účinnosti vyhl. č. 484/2000 Sb. a kdy v průběhu řízení došlo ke změně pravidel. To však není případ tohoto řízení, jak je shora vysvětleno. Nepřípadný je pak poukaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1990/2016 a sp. zn. 21 Cdo 3210/2016, neboť ta vycházela z odlišných procesních a skutkových okolností, než je případ tohoto řízení. Odvolací soud proto shledává postup soudu prvního stupně, který výši nákladů určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb., za správný, když byl zároveň pro účastníky zcela předvídatelný.

B/ K separaci nákladů a k účelnosti nákladů řízení na straně žalované:

Separace nákladů podle ustanovení § 147 o. s. ř. přichází v úvahu tehdy, jde-li o náhradu nákladů, které by jinak nebyly v průběhu civilního soudního řízení vznikly, které nesouvisí s řádným vedením sporu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 4828/2009). Nejčastěji půjde o situace, kdy účastník zmaří konání, které tak muselo být výlučně z tohoto důvodu odročeno. Uvedený postup nepřichází v úvahu, pokud během tohoto řízení byly prováděny jiné úkony. Žalobce požaduje, aby mu byla přiznána náhrada nákladů vzniklých mu účastí na jednání dne 2. 5. 2016 a 5. 9. 2016.

Z obsahu spisu se podává, že žalobce v řízení tvrdil, že mezi stranami sporu byl založen pracovní poměr pracovní smlouvou ze dne 1. 12. 2011, který byl rozvázán žalobcem pro soustavné neplacení mzdy okamžitým zrušením pracovního poměru ke dni 24. 7. 2014. Žalovaná naopak tvrdila, že pracovní smlouva je neplatná, neboť za žalovanou ji nepodepsala oprávněná osoba. Žalobce byl od 29. 11. 2011 do 22. 2. 2012 členem představenstva žalované, pro poškozování žalované byl odvolán a teprve poté oznámil nově jmenovanému členu představenstva, že je u žalované zaměstnán, a předložil pracovní smlouvu. Soud prvního stupně provedl dokazování podle návrhu účastníků jak listinami, tak výpověďmi svědků, a vzal za prokázané, že žalobce byl v rozhodné době jediným členem představenstva a byl oprávněn jednat za žalovanou ve všech věcech. Současně od 24. 11. 1997 nejméně do 31. 7. 2016 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce a člen dozorčí rady žalované, L. S., podepsali pracovní smlouvu s datem sjednání a dnem nástupu do práce 1. 12. 2011 a druhem práce obchodní ředitel výroby a recyklace, řidič, se zkušební dobou na tři měsíce. Podepsali také výměrový list, v němž byla stanovena základní měsíční mzda žalobce 30.000 Kč hrubého. Žalovaná nepřihlásila žalobce jakožto svého zaměstnance u okresní správy sociálního zabezpečení ani u zdravotní pojišťovny, ani mu nevyplatila žádnou mzdu. Výplata mzdy za prosinec 2011 byla provedena personálně propojenou společností Incorporation Building Alfa s. r. o. Soud prvního stupně proto uzavřel, že pracovní smlouva ze dne 1. 12. 2011 je neplatná, neboť ji za žalovanou podepsal člen dozorčí rady, kterému zákon zakazuje jednat jménem žalované. I kdyby jednal z pověření žalované, jedinou osobou oprávněnou mu takové pověření udělit, byl žalobce. Takové pověření by bylo neplatné pro střet zájmů. Protože po

odvolání žalobce z funkce člena představenstva dne 22. 2. 2012 žalobce s žalovanou určitou formou spolupracoval, soud prvního stupně se zabýval také otázkou, zda by nároku žalobce nebylo možno vyhovět z jiného právního důvodu, zda pracovní poměr mohl existovat jako faktický. Tomu odpovídalo další dokazování i poté, co bylo zjištěno, že pracovní smlouva je neplatná. Nebylo však prokázáno, že by žalobce pracoval na náklady žalované a na její odpovědnost, že by mu žalovaná pravidelně přidělovala úkoly a kontrolovala výsledky jeho práce, že by pracoval v určených prostorách a v určené pracovní době. Protože nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával pro žalovanou závislou práci, dospěl k závěru, že žalobce pro žalovanou nepracoval v pracovním poměru, ani faktickém, proto mu ani nevznikl nárok na mzdu a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o jednání, za účast na nichž se žalobce domáhá separace nákladů (2. 5. a 5. 9. 2016), z obsahu spisu se podává, že soud prvního stupně již dříve zamýšlel vyslechnout svědka B., ten se na jednání dne 25. 11. 2016 nedostavil, nepřítomnost 2 dny předem omluvil a důvod též doložil lékařským potvrzením. Jednání i tak trvalo před 2 hodiny a bylo prováděno obsáhlé dokazování. Usnesením ze dne 4. 12. 2015 bylo stranám uloženo dostavit se před tam určeného mediátora. Protože to nevedlo k dohodě, soud nařídil další jednání na 2. 5. 2016 a opětovně volal svědka B.. Dne 22. 4. 2016 mu byla doručena žádost právního zástupce žalované o odročení jednání s tím, že JUDr. Č. a je po dopravní nehodě neschopen se ho účastnit, stejně jako jeho koncipientka, která má na 25. 4. 2016 plánovaný operační zákrok. Následovala výzva soudu ze dne 26. 4. 2016 k doložení uvedených důvodů. Dne 2. 5. 2016 telefonoval do kanceláře soudu svědek B. a omluvil se u jednání ve 13.00 hodin s tím, že jde se synem na předoperační vyšetření. Toto jednání se konalo, odročeno nebylo. Za žalovanou se dostavil V. Č. – předseda představenstva (právní zástupce žalované nebyl přítomen) a informoval soud, že právní zástupce žalované je po vážné dopravní nehodě, nemocnice jeho kolegovi neposkytla zprávu, proto důvod omluvy nemohl doložit. Svědek B. doloží zprávu dodatečně. Žalobce založil do spisu listinu – zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební lhůtě, obě strany se vyjadřovaly k jejímu obsahu, náležitostem podpisu, datování či antidatování, žalovaná navrhla případně znalecký posudek na pravost podpisu pana Č.. Je proto správný závěr soudu prvního stupně, že nejsou splněny podmínky pro separaci nákladů ve vztahu tomuto jednání, neboť jednání proběhlo, soud při něm zjišťoval stanoviska stran k předložené listině, byly prováděny i jiné procesní úkony. Při jednání byl žalobcem navržen důkaz emailem, o němž žalobce tvrdil, že jej nemohl předložit dříve pro porouchaný notebook, ačkoli, jak žalovaná namítla, do domény Seznam.cz má přístup i z jiných zařízení. Uvedené jednání by tedy bylo odročováno i z tohoto důvodu, nikoli jen pro nedostavení se svědka B.. Na jednání 5. 9. 2016 se svědek B. opět nedostavil. Je pravdou, že ze strany zástupce žalované zazněla informace převzatá od JUDr. Č., že pan Č. byl 1. 9. 2016 odvolán z představenstva žalované a místo něj se stal členem svědek B. (tato informace se později ukázala být nepřesnou – viz níže). Jednání bylo odročeno za účelem opětovného předvolání svědka B. a žalobce navrhl ještě předvolat další 4 svědky, jednak k podpisu smlouvy, k vyplácení mzdy i k jím odváděné práci. Jednání bylo odročeno na 2. 11. 2016, kdy byl slyšen svědek B., mimo jiné sdělil, že byl dne 1. 11. 2016 zvolen předsedou představenstva, dříve v představenstvu nebyl, byl a je v dozorčí radě. Zatím to není zapsáno v rejstříku (poznámka odvolacího soudu – k datu 25. 1. 2018 je jako předseda představenstva v obchodním rejstříku žalované stále V. Č.). I za situace, kdy je pochybné, zda a případně od kdy byl pan B. statutárním zástupcem žalované, je třeba zdůraznit, že soud pana B. předvolával k jednání výlučně a výhradně jako svědka, nikoliv jako statutárního zástupce žalované. Pokud bylo tedy jednání dne 5. 9. 2016 odročováno za účelem nového předvolání svědka B., pak nutnost odročení nezavinila žalovaná. Za účast právního zástupce žalobce na jednáních dne 2. 5. 2016 a 5. 9. 2016 tak nelze náhradu nákladů žalobci přiznat proti žalované podle ustanovení § 147 o. s. ř., neboť nelze učinit závěr, že by tyto náklady žalovaná zavinila.

Není též důvodná námitka žalobce, že náklady spojené s účastí právního zástupce žalované na jednání dne 2. 11. 2016 bylo neúčelné. Dne 2. 11. 2016 byl slyšen svědek B., zároveň byl slyšen svědek K. (navržený žalobcem až dne 5. 9. 2016). Také jednání 20. 2. 2017 mělo svůj účel, probíhaly další výslechy svědků a žalobce byl urgován o doplnění kontaktů na svědky, které navrhl k výslechu v podání ze dne 4. 8. 2015 s tím, že má zároveň specifikovat, jaká konkrétní tvrzení jakým výslechem hodlá prokazovat. Důvod odročení jednání tak v daném případě leží spíše na žalobci. Právní zástupce žalované byl přítomen. Žalobce doplnil údaje podání ze dne 2. 3. 2017, jednání bylo nařízeno na 22. 5. 2017, avšak bylo přechozeno na 16. 8. 2017. Ani toto jednání se nekonalo a bylo ze zdravotních důvodů předsedkyně senátu přechozeno na 11. 9. 2017. Informace o tom byla právnímu zástupci žalobce dodána do datové schránky dne 14. 8. 2017 a doručena 15. 8. 2017. Námitka odvolatele ve vztahu k jednání 16. 8. 2017 je zcela lichá, neboť toto jednání neproběhlo.

Žalobce nemá nárok na náhradu svých nákladů, které mu vznikly v souvislosti s jednáními dne 2. 5. 2016 a 5. 9. 2016. Naopak žalovaná má nárok na náhradu nákladů za jednání dne 5. 9. 2016 a mimo jiné i za jednání ve dnech 2. 11. 2016, 20. 2. 2017 a logicky i 11. 9. 2017, když námitka odvolatele ve vztahu k jednání 16. 8. 2017 je zcela lichá, neboť toto jednání neproběhlo, konalo se až 11. 9. 2017.

C/ Výpočet

Při výpočtu výše nákladů řízení žalované podle příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb. soud prvního stupně uvažoval na straně žalované tyto náklady řízení:

- odměna za zastoupení advokátem podle ust. § 7 bodu 6. a § 11 vyhl. za jedenáct úkonů právní služby po 9.140 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ve věci ze dne 19. 3. 2015 a 6. 8. 2015, účast na jednání dne 8. 7. 2015, 25. 11. 2015 – přes dvě hodiny, 5. 9. 2016, 2. 11. 2016 – přes dvě hodiny, 20. 2. 2017, 11. 9. 2017, tj. 100.540 Kč,

- jedenáct režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 vyhl., tedy 3.300 Kč,

- cestovné za šest cest ze sídla advokáta žalované do sídla soudu a zpět: ve výši 2.141,64 Kč za dvě cesty v roce 2015, ve výši 2.048 Kč za dvě cesty v roce 2016 a ve výši 2.068,68 Kč za dvě cesty v roce 2017 (2 x 192 km při 3,70 Kč/km pro rok 2015, 2 x 192 km při 3,80 Kč/km pro rok 2016, 2 x 192 km při 3,90 Kč/km pro rok 2017), cesta osobním automobilem Škoda Octavia 1,9 TDI reg. zn. xxx, průměrná spotřeba nafty 5,2 l/100 km, průměrná cena nafty v roce 2015: 36,10 Kč/l, v roce 2016: 29,50 Kč/l, v roce 2017: 28,60 Kč/l, tj. 6.258,32 Kč.

- náhrada za promeškaný čas v důsledku šesti cest advokáta žalované do sídla soudu a zpět na jednání před soudem ve výši 100 Kč za každou i započatou půlhodinu, celkem ve výši 6 x 600 Kč (§ 14 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem 3.600 Kč.

- náhrada DPH ve výši 21 % z částky 113.698,32 Kč, tedy 23.876,65 Kč,

Celkem tvoří náklady žalované 137.574,97 Kč.

S ohledem na shora uvedené odvolací soud shledal, že soud prvního stupně nepochybil, pokud uzavřel, že nejsou dány důvody pro separaci nákladů řízení. Správně také konstatoval, že žalovaná účelně vynaložila náklady řízení v souvislosti s právním zastoupením při úkonech, které uvažoval ve vyčíslení náhrady.

Věcně správným je i rozhodnutí o nákladech řízení státu, proti němuž odvolatel ani žádné konkrétní námitky nevznášel, jeho odvolání bylo proti výroku III rozsudku jen v obecné rovině. Navíc se ze spisu podává, že stát vynaložil tyto náklady na úhradu svědeckého a s ohledem na výsledek sporu je správné, aby podle § 148 odst. 1 o. s. ř. tyto náklady České republiky uhradil žalobce.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích pod body II a III a napadené usnesení o zamítnutí návrhu na separaci nákladů řízení jako věcně správná potvrdil postupem podle § 219 o. s. ř.

Zároveň rozhodl o nákladech odvolacího řízení, jak ve výroku uvedeno, když procesně úspěšná žalovaná měla náklady odvolacího řízení, které tvoří 2 x odměna advokáta za vyjádření k odvolání dne 30. 11. 2017 a 9. 1. 2018, stanovená podle §§ 7, 11 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. z puncta 124.969,37 Kč (137.574,97 - 40.000 + 27.394,40), tedy 2 x 3.050 Kč, 2 x 300 Kč paušál podle § 13 odst. 3 cit. vyhl., tedy spolu s 21 % DPH celkem 8.107 Kč. Rozhodnutí se tak opírá o § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř.

Poučení: Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 25. ledna 2018

JUDr. Jana Knotková v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Rejentová